

Mitähän tuostakin tulevi, tulenhengen helpehistä?
Takoiskun tuoksinasta, vasarasta vaskisesta?

Taon totta taakakseni, unhon unta unskokseni,
Hopiaista hoivakseni, vaskivartta viereheni.

Ihminen on liian hento, naisenpuoli liian heikko,
Helposti se tuhoutuvi, kukistuvi, haurastuvi.

Tämä naikko, oma eukko, kaikin puolin on ikuinen,
Säihkyvämpi aamunkoittoo, maailmoja kestävämpi.

Ei hän ilmoisna ikänä Kultanainen kaunoiseni
Jätä hän ei minnuu yksin, vaskineito vertaiseni.

Pakisevat yhdet paljon, toiset tyhjiä panevat,
Arvelevat vaimoani, kadehtivat kultiani.

Huhuilevat hulluksikin, ja mielipuolena pitävät.
Kansa kulta miulla ompi, vaimo vahva vaskest' luotu.

Ei hän ilmoisna ikänä Kultanainen kaunoiseni
Jätä hän ei minnuu yksin, vaskineito vertaiseni.

Taon totta taakakseni, unhon unta unskokseni,
Hopiaista hoivakseni, vaskivartta viereheni.

Ihminen on liian hento, naisenpuoli liian heikko,
Helposti se tuhoutuvi, kukistuvi, haurastuvi.

Tämä naikko, oma eukko, kaikin puolin on ikuinen,
Jätä hän ei minnuu yksin, vaskineito vertaiseni.

Tajuan nyt senki viimein, nyt sen kaiken ymmärränki,
Otan rauan, temmon tulta, turmioksi kultanaisen.